

Aprender a mirar, aprender a perdoar

Beato Salvador Fernández Pérez, testemuña de misericordia

Sesión de Catequese – Nenos e nenas entre 9 e 12 anos (postcomunión)

Obxectivo

- Descubrir e valorar que tras as pegadas de Xesús pisaron moitos homes e mulleres ao longo da historia, algúns deles moi próximos a nós.
- Coñecer a figura do Beato Salvador Fernández Pérez a través da súa vida, destacando fundamentalmente a súa dedicación aos máis necesitados e a súa entrega aos demais.
- Recoñecer que poden ser capaces de ver nos demais a necesidade de axuda e prestar o seu servizo (na medida das súas posibilidades) seguindo o exemplo de Don Salvador.
- Recoñecer que non somos perfectos, que cometemos erros e que non nos debemos avergoñar por iso, senón que temos que ser humildes e pedir perdón polos nosos erros.
- Ser capaces do mesmo xeito que fixo Salvador de pedir e ofrecer perdón.

Materiais Necesarios

- Relato da vida do Beato Salvador
  - ***Historia dunhas gafas. Salvador Fernández Pérez***
- Parábola do Bo Samaritano
  - Lc 10, 29-37
  - Valiván: https://www.youtube.com/watch?v=7_sArxpUQho
- Parábola do Fariseo e o Publicano
  - Lc 18, 9-14
  - Valiván: <https://www.youtube.com/watch?v=6gbdss2Kc-s>
- Experiencia 'Nada pode afogas o noso tesouro'
- Folla cunhas gafas debuxadas, unha por participante.

Actividades propostas

- **Lectura do relato 'Historia dunhas gafas. Salvador Fernández Pérez'.** O primeiro que se propón é ler o relato. Nestas idades podemos propor aos nenos e nenas que o lean durante a semana na súa casa e poidan eles reflexionar sobre o texto e sacar algunha conclusión.

Como partimos de que os nenos e nenas leron o relato na súa casa podemos comezar a sesión establecendo unha conversación do que entenderon das dificultades que atoparon no mesmo,...

No caso que se lea no momento, unha vez lido o texto pódese establecer unha conversación cos nenos e nenas para ver o que entenderon sobre o relato, destacando como partes fundamentais tres.

1. O asombro da súa infancia e adolescencia: vida en familia, na escola, na parroquia; o seu desexo de ser sacerdote, axuda á familia nos labores do campo ao mesmo tempo que estuda e o seu esforzo para poder realizar o que desexa.
2. Anos de preparación, primeiro, e os anos de vida salesiana, despois, traballando con plena dedicación aos demais, especialmente aos máis necesitados e excluídos, nos diferentes lugares onde estivo destinado.
3. Últimos anos de entrega absoluta aos demais aínda cando a súa vida estaba en perigo, desenvolvendo unha gran confianza en Deus, e cultivando no seu corazón actitudes de perdón e reconciliación.

Aprender a mirar

É necesario preguntar e interpelar a quen participan na sesión até chegar a expresar que o relato o contan unhas lentes. Desde aí facer que cheguen á conclusión de porqué son as lentes as que contan o relato dirixindo preguntas cara a:

- Porqué credes que o relato o contan unhas gafas?
- Que significado poden ter as gafas abertas do principio do relato?
- En que se centran as gafas cando contan o que ven?
- que significado poden ter as lentes pechadas e rotas do final?
- ...

É evidente que as lentes son a metáfora da mirada; máis aínda, dunha determinada maneira de mirar que Salvador foi aprendendo, de Xesús, ao longo de toda a súa vida.

Todos necesitamos dunhas 'gafas' para poder ver máis aló, que hai ocasións en que non levamos postas esas lentes e demóstranse na nosa maneira de actuar (podemos aquí facilitar que expresen situacións onde nosa 'miopía'... nin nos fai crecer nin nos deixa descubrir a Deus e aos demais).

- **Lectura ou proxección da parábola do Bo Samaritano.**

Unha vez contada ou proxectada a parábola do Bo Samaritano, establecemos unha conversación cos nenos e nenas, resaltando o tres personaxes que pasaron por diante do home ferido:

- No relato pasan por diante do home ferido tres personaxes, dous deles 'ven', pero non ven. Non levaban as 'gafas' postas. Pode pasarnos isto a nós algunha vez?
- Pero había un personaxe que si levaba as gafas, o Samaritano. Que fixo este home ademais de 'ver'?
- Na historia de Salvador Fernández. Que detalles mostran que levaba postas unhas gafas 'especiais'? Hai algunha situación en que se note con máis claridade como era a súa mirada? (o descubrimento da vocación, o descubrimento e o traballo cos máis pobres en todos os lugares polos que foi pasando, os últimos meses da súa vida acollendo e animando a quen estaban na mesma situación que el, o perdón final a quen o asasinaron...)

Propómosvos agora que no papel coas lentes que vos entregamos, poidades escribir en cada un dos cristais algunhas actitudes que nos axuden a cada un a 'mirar' doutra maneira, máis en clave de Xesús.

Escola de perdón

Podemos centrarnos tamén noutro aspecto do relato de Salvador. Xa case ao final do mesmo, Salvador pide ao Señor perdón, pero non só polas súas faltas, senón que tamén ofrece o seu perdón a aqueles que atentan contra a súa vida.

E nós? como vivimos todo o que ten que ver co perdón? pedilo? ofrecelo?

É unha actitude que nos axuda a crecer en humanidade, a deixar xermolar en nós a proposta da fe.

- **Lectura ou proxección da parábola do Fariseo e o Publicano**

Podemos establecer unha conversación en torno ao relato. Recoñecemos que ás veces nos relacionamos como o fariseo da parábola? e como o publicano? En que circunstancias? que se consegue cunha ou outra actitude?

Cal é a proposta de Xesús neste evanxeo?

- **Experiencia 'Nada pode afogar o noso tesouro'**

Os meses finais da vida de Salvador foron moi difíciles... sería fácil renunciar a todo o que para el fora importante (Xesús, os mozos máis necesitados, Deus...) e quedar en liberdade. Pero nese tempo, aprendeu, de Xesús que NADA do que lle rodeaba podía separalo do máis importante que descubriera: o Amor de Deus. Por iso, non só non renunciou, senón que acabou os seus días perdoando a aqueles que lle arrebataban a vida.

Propomos neste momento unha experiencia 'nada pode afogar o noso tesouro'. Trátase de presentar aos nenos e nenas de forma gráfica que é o que viviu o beato Salvador Fernández nas horas difíciles do final da súa vida.

Para facelo necesitamos:

- Unha moeda (que representa o tesouro de verdade que atopara don Salvador: Deus e a boa noticia do seu amor)
- Un vaso con auga mesturada con colorante de calquera tipo ou algo que lle dea cor (que representa todo o que pode caernos e afogarnos nas circunstancias difíciles da vida; coma se dunha tormenta tratácese)
- Unha vela (que representa a existencia de Xesús, que dá luz e á vez entrégase, consómese polos demais)
- Un prato fondo, un vaso de cristal e un chisqueiro

Proceso

- No prato da nosa vida, está o tesouro da nosa fe. Por iso deixamos no fondo do prato, a moeda.
- E é nesa vida, onde ás veces hai circunstancias difíciles, grandes ballóns, tormentas que parecen afogarnos? Por iso vertemos a auga con colorante por encima da moeda ata que quede cuberta. Así moitas veces os nosos tesouros parecen quedar mergullados ante as dificultades: discusións, críticas, faltas de amor... esas situacións ás veces fannos esquecer aspectos importantes para nós
- Colle a vela. A vela representa a Xesús. Pona no centro do prato. Acende a vela: representa a vida de Xesús.
- Colle o vaso e cobre a vea sen que se apague mentres as tapas, faino rápido. E despois... observa que pasa coa auga que rodea o vaso, que ocorre co teu tesouro.
- Nuns segundos, a vela apagarase, e tamén o oxixeno do vaso desaparecería. Con todo, aspiraría todo a auga con colorante, todo aquilo que che pesa, deixando a moeda seca.
- Así, na cruz, Xesús deu a súa vida (a chama apágase). queda con aquilo que nos pesa e, coa súa entrega, fainos libres.

- **Celebramos**

Unha vez fixeses o experimento, podemos ter un momento de silencio de reflexión persoal sobre todo aquilo que nos pesa, aquilo que parece que nos afoga... e queremos quitarnos de encima.

Podemos dar outro papel coas lentes rotas (ás que podemos dar o significado daquilo que non facemos ben, que non nos deixa ver en clave de Xesús e o seu evanxeo) e nel os nenos e nenas poden escribir algo do que lles pesa.

Pómonos en círculo, coa Biblia e unha vela no medio de nós. Somos convidados a deixarnos mirar, tamén na nosa debilidade e na nosa tormenta, pola luz de Xesús, que nos convida a compartir a súa vida: entregala para ter Vida en abundancia (Xn 10, 10).

Podemos concluír rezando xuntos a seguinte pregaría:

Dámosche grazas, Pai Bo,
porque sempre camiñas connosco
e pos nos nosos ollos e no noso corazón
a luz que nos permite descubrir nas demais persoas
fillos teus e irmáns nosos.

Grazas por tantas persoas que como Xesús,
pasan polo mundo facendo o ben
perdoando e dando novas oportunidades
para que o mundo sexa cada vez máis,
a casa de todos. Amén

Anexo I: gafas

